Ob Galilejskem jezeru

41. Jezus nahrani pet tisoč mož (Jn 6, 1-15)

1 Da se je Lazar nadvse razveselil Mojega prihoda, najbrž ni treba omenjati. Toda tam sem bil komaj tri dni, ko je vsa bližnja in daljna okolica od delavcev izvedela za Mojo navzočnost. Vsak dan se je zbralo več ljudi in s seboj so prinašali najrazličnejše bolnike, Jaz pa sem vse ozdravil. To pa je zbudilo veliko pozornost v okolici Jeruzalema ter prišlo na ušesa tudi farizejem; kmalu so se začeli posvetovati med seboj, kako bi Me lahko ujeli in spravili s sveta.
2 Toda Jaz sem za to vedel in sem deseti dan svojega bivanja v Betaniji rekel Lazarju in učencem: »Spet bomo odšli od tod v Galilejo; farizeji namreč snujejo hudoben naklep zoper Mene. Zdaj pa nočem zbujati še več pozornosti, da bo tudi tvoja hiša ob prazniku imela mir, zato bom še danes odšel od tod.«
3 Lazar, ves razžaloščen je rekel: »Gospod, Ti si vendar vsemogočen in lahko z eno mislijo uničiš hudobno zalego, to pa bi bilo za vse boljše Jude veliko dobro delo.«
4 Jaz sem rekel: »To bi seveda zmogel; toda Očetova volja ni takšna, naj ravnajo tako, dokler ne bo njihova mera polna. Šele tedaj bo prišla nadnje velika sodba; s svojo čez vse meje segajočo gospodovalnostjo si bodo sami zasadili meč v telo. V napuhu se bodo uprli Rimljanom in ti jih bodo usmrtili. Povem ti: Kamen ne bo ostal na kamnu in potomci ne bodo več našli kraja, kjer je stal Jeruzalem in tudi če bodo kaj našli, se kljub temu ne bodo mogli ravnati po tem in ne bodo mogli zanesljivo določiti kraja. To se bo zgodilo od sveta zaradi sveta. Toda zdaj še ni čas in Jaz nisem prišel zato, da bi kaj uničil, ampak le zato, da bi zravnal, kar je nalomljeno, ter iskal in našel izgubljeno. In tako je zdaj boljše, da grem za nekaj časa od tod, da bova Jaz in ti imela mir; tu Me bodo namreč kmalu iskali, toda ne bodo Me našli, - in to bo dobro.«
5 Nato smo pozajtrkovali in se odpravili na potovanje. Lazar nas je spremljal skoraj do Galilejskega jezera in za nami je šla velika množica ljudi. Ob jezeru, kamor smo prišli že precej pozno zvečer, sem se ustavil in v nekem prenočišču prenočil. Naslednji dan se je Lazar poslovil in s svojimi ljudmi odšel domov.
6 Jaz pa sem se z učenci, katerih število je bilo zdaj že znova nad sedemdeset, vkrcal na veliko ladjo in odplul čez jezero skoraj do mesta Tiberija. (Jn 6,1) Ker pa so ljudje videli, da sem odplul, so tudi oni takoj najeli številne ladje in Mi nezadržno sledili, ker so videli znamenja, ki sem jih delal na številnih bolnikih. (Jn 6,2) Mi pa smo s številnimi ladjami, ki so nas spremljale, pristali dobro uro poti oddaljeni od mesta Tiberija na povsem nenaseljenem kraju, tik za njim se je dvigala visoka gora.
7 Jaz pa sem rekel učencem: »Pojdimo na to goro! Na polovici vzpona bomo počivali, ne da bi nas opazili tisti, ki iz mesta hodijo po tej poti; ljudje tega mesta namreč nimajo smisla za dobro in še manj vere; to so trgovci, ki jim je le za denar in dobiček.«
8 Pri priči smo se povzpeli na goro do omenjenega kraja, kjer je bilo zelo prijetno in gosto poraščeno s travo, kar nam je prišlo zelo prav za naš počitek. Tam smo z učenci posedli. (Jn 6,3) Toda tudi številni ljudje, ki so nas spremljali, so šli za nami s

košarami s kruhom in taborili okrog nas, saj je bilo že blizu velike noči, ki je največji judovski praznik (Jn 6,4), in navada je bila, da so vzeli s seboj v košarah svež, nekvašen kruh, tudi pečene ribe, jajca in jagnječje meso.
9 Tu sem ostal pet dni in štiri dni smo vsi imeli dovolj jesti in piti, ker je bil ob našem počivališču tudi izvir dobre sveže vode. Ko pa smo peti dan porabili zaloge, Me je Peter opozoril na množico, ki je vsak dan naraščala, češ da ljudje nimajo več kaj jesti.
10 Tedaj sem povzdignil Svoje oči, premeril veliko množico in videl, da jih je prišlo k Meni res veliko. Filipu, ki je bil navadno naš cehmojster (Tisti, ki je imel na skrbi jedačo in pijačo. op. prev.) in kot v Juda spreobrnjen Grk včasih še nekoliko maloveren, sem (Jaz) rekel: »Ja, kje pa naj kupimo kruha za toliko ljudi, da bo vsak dobil nekaj hrane?« (Jn 6,5) To pa sem rekel le zato, da bi malovernega učenca nekoliko skušal; sam sem namreč vedel, kaj bom storil (Jn 6,6)
11 In naš učenec je res nasedel in Mi odgovoril (Filip): »Vse naše gotovine je za dvesto grošev in za ta denar ne bo dovolj kruha, četudi bi vsak od njih dobil le majhen kos.« (Jn 6,7)
12 Drugi, ki tudi ni bil ravno najtrdnejši junak v veri, čeprav brat Simona Petra (Jn 6,8) je rekel: »Gospod, tukaj je neki deček, ki ima v svoji košari pet ječmenovih hlebov in dve ribi, a kaj je to za toliko ljudi?« (Jn 6,9)
13 Jaz sem rekel: »Pripeljite Mi dečka in poskrbite, da bodo ljudje posedli v lepem redu!«
14 Ker je bilo na tem kraju veliko trave, je tja kmalu posedlo okrog pet tisoč mož, ne da bi sploh šteli žene in otroke. (Jn 6,10) Tedaj sem vzel hlebe, se zahvalil Očetu in jih blagoslovil. Nato sem učencem izročil hlebe in ribe, naj jih razdelijo tistim, ki so počivali, in pripomnil vsem učencem, naj tako od hlebov kot od rib dajo vsakemu toliko, kolikor bo hotel, da se bo nasitil. (Jn 6,11) Vsi so jedli in se nasitili.
15 Ker pa niso mogli vsega pojesti, sem spet Jaz rekel učencem: »Pojdite tja in poberite koščke, ki so ostali, da se nič ne izgubi in propade!« (Jn 6,12)
16 Učenci so vzeli največje košare in od vseh, ki so se najedli, pobrali ostanke ter napolnili z njimi dvanajst velikih košar - reci in piši - od teh petih majhnih ječmenovih hlebov. (Jn 6,13)
17 Tedaj so rekli učenci: »Resnično, ta nahranitev presega dve prejšnji! Toda kaj naj se zdaj zgodi z napolnjenimi dvanajstimi košarami?«
18 Jaz sem rekel: »Pripadajo ljudstvu; to bo že vedelo, kaj naj naredi z njimi. Mi jih ne potrebujemo, ker smo se, prvič, zdaj tudi mi nasitili, in drugič, danes bomo tako in tako odpotovali od tod v Kafarnaum.«
19 Zdaj so učenci izročili polne košare ljudstvu in vsak si je vzel del tega in nihče ni mogel tožiti, da je bil kakor koli prikrajšan.

20 Ker pa so ljudje zdaj videli znamenje, ki sem ga naredil, so govorili: »Ta je zares prerok, ki naj bi prišel na svet! (Jn 6,14) Kaj torej? Če je tako mogočen kot nobena oblast na svetu in modrejši od Salomona, tedaj je čas, da ga s silo postavimo za svojega kralja!«
21 Ker pa sem seveda videl, da imajo trden namen, da bi Me s silo postavili za kralja, sem tiho rekel Janezu (Jaz): »Slišiš, kaj namerava ljudstvo; zato se bom zdaj hitro in neopazno umaknil više na to goro. (Jn 6,15) vi pa ostanite do večera tu. Ko se bo ljudstvo razšlo, se bom spet vrnil k vam; če pa se ne razidejo, pojdite dol k jezeru. Tam vas bo čakala dobra ladja; z njo odplujte v Kafarnaum, tam vas bom potem že dohitel!«

42. Učenci plujejo čez jezero v Kafarnaum Jn 6, 16-21

1 To si je Janez dobro zapomnil; toda ker se je večinoma ukvarjal z duhovnim prispodobjem in povsod hotel videti vzrok, posledico in končni namen, Me je vprašal še za razlog tega znamenja.
2 In Jaz sem mu rekel: »Predvsem moraš prav globoko dojeti skrivnost Božjega kraljestva in zato si hitro zapomni: Ti ljudje so svet, ki je použil vso svojo duhovno zalogo hrane. Le en preprosti deček je še ohranil čisto, nepokvarjeno srce, nekoliko otroške vere; zato se je pri njem še našla zaloga - pet ječmenovih hlebov in dve ribi.
3 Pet hlebov pomeni, da je njegovih pet čutov še čistih in nepokvarjenih in zato sta taka tudi njegovo srce in njegova duša; to se je pokazalo tudi s tem, da je takoj z največjim veseljem ustregel Moji želji. Dve ribi pa, kot ljubezen do dobrega in vera v resnico ali kot življenjska toplota ljubezni, kot ogenj in svetloba življenjske modrosti, kažeta njegovo otroško vero, zaupanje in ljubezen. Obenem pa dejstvo, da je bil edini, in njegova osebna neznatnost, kažeta tudi na to, kako slabo in neznatno sta zdaj v svetu med posvetnimi ljudmi zastopani dobrota in resnica iz nebes.
4 Pet hlebov označuje tudi Moj nauk ljudem. Zdi se, da ga je veliko premalo za vse ljudi zemlje; toda pomnožil se bo kakor ti hlebi, in kljub temu bo iz njega celo za najmodrejše, ki jih bom Jaz poučil in nasitil v duhu, ostalo za odkrivanje in spoznavanje za vso večnost neskončno veliko zmeraj novih in globljih modrosti. Dvanajst košar namreč ustreza dvanajsterim Izraelovim rodovom, ti pa celoti nedosegljive Božje popolnosti v vsem.
5 To, Moj ljubi Janez, je prispodoba tega znamenja, in namen teh ljudi, da bi Me postavili za zemeljskega kralja, je njihov mračni in najbolj pokvarjeni posvetni čut, ker bi bili radi najmogočnejše ljudstvo na svetu, ki bi se ga vsi bali, in bi razbili glave vsem svojim domnevnim sovražnikom; to pa bi naravnost nasprotovalo namenu Mojega

nauka. In tako se bom zdaj tudi hitro umaknil. Vi pa storite, kot sem vam rekel!«
6 Nato sem se skril v grmovje za skupino učencev in se skozenj hitro povzpel do vrha gore; zame je bila namreč tam takoj lepo utrta pot, le za tiste, ki bi hoteli pohiteti za Mano, ne. Nato se je ljudstvo lotilo učencev in jih hotelo pošteno poklicati na odgovornost, ker so Me pustili oditi.
7 Tedaj je Janez stopil naprej in rekel: »Saj vas je vendar več kakor nas! Zakaj Ga niste mogli zadržati vi? Zadržite vihar in strelo! Zapovejte valovom, ko grozijo, da vas bodo požrli! In jaz, le učenec, vam lahko povem: lažje in učinkoviteje boste razburkanim elementom ukazali mirovanje kot upognili voljo Bogočloveka! Zato se dajte poučiti in preženite neumne misli! Kako hočete za praznega svetnega kralja nad Judi narediti Njega, čigar duh je večen gospodar nad vsem v nebesih in na zemlji! To ste vendar morali jasno spoznati iz številnih znamenj, ki jih je naredil pred vašimi očmi. On mora le hoteti, in že se zgodi, kar hoče. Toda Njegova vsevidnost in Njegova volja segata tako do tod kot tudi neskončno dlje; zato ne bodite neumni in pojdite počivat, da se vam ne bo zgodilo kaj neprijetnega!«
8 Na ta Janezov govor so mnogi odšli počivat; toda nekaj jih je godrnjalo in so Me za vsako ceno hoteli iti iskat na goro. A kaj hitro so naleteli na tako neprehodne ovire, ki jih ni bilo mogoče premagati, da so kmalu jalovi trud opustili in se izčrpani vrnili, saj niso mogli razumeti, kako sem preplezal strašne sklane stene. Navzdol pa nisem mogel nikamor ubežati, ker so zasedli vse mogoče izhode s tega travnatega prostora in bi Me morali videti. Skratka, videli so, da niso mogli opraviti ničesar in so se začeli posvetovati, kaj naj storijo. Nekateri so vprašali učence, kaj bodo zdaj počeli brez Mojstra, ali pa se bo On morda spet vrnil.
9 Učenci pa so rekli: »Kaj naj bi zdaj storili drugega, kakor odšli domov proti Kafarnaumu! Tam bo že spet prišel k nam, kakor in kadar bo hotel.«
10 Nato so se začeli odpravljati tudi najvztrajnejši; toda mnogi so še čakali in so hoteli šele videti, kaj bodo storili številni učenci. Ko pa se je že začelo večeriti, so učenci vstali in pohiteli navzdol k jezeru (Jn 6,16), kjer jih je že čakala velika ladja - kot sem jim že prej povedal - in vanjo so se hitro vkrcali ter odpluli, še preden so številni ljudje lahko prišli z gore do jezera; spust je bil namreč precej težaven in nevajeni hribolazci so ga zmogli le zelo počasi in previdno. Nato je večina ljudi odšla proti mestu Tiberija, mnogi pa so si tudi najeli ladje za Kafarnaum. Nekateri so takoj odpluli, drugi so spet čakali, ali ne bom prišel z gore in potem z njimi odplul v Kafarnaum. Ker pa se nisem nikjer pojavil, so odpluli šele zjutraj.
11 Učenci pa so z dobrim vetrom hitro pluli čez jezero v smeri proti Kafarnaumu. (Jn 6,17) Menili so, da bom z drugo ladjo plul za njimi in jih zlahka dohitel; plovba je bila

kar precej dolga, ker so se nekaj časa morali bojevati z nasprotnim vetrom, in tako se je že skoraj povsem stemnilo, oni pa bi morali prejadrati in preveslati do Kafarnauma še precej dolgo pot. Nenehno so se ozirali naokrog, ali in od kod bom morda prišel k njim; toda nikjer Me še niso mogli opaziti in četudi so si tega še tako želeli, Me k njim ni bilo. Zato so postali žalostni in govorili so med seboj, da bom gotovo prišel k njim šele zjutraj.
12 Ko so tako premišljevali, je nenadoma nastal močan veter in jezero se je močno razburkalo, dvigali so se visoki valovi. (Jn 6,18)
13 Tedaj so mornarji rekli: »Hitro povsem zvijmo jadra in vsi krepko poprimimo za vesla, sicer se bomo ponesrečili, če ne bomo kmalu dosegli pristanišča!«
14 Vsi so zgrabili vesla. In ko so tako veslali 25 - 30 poljskih poti daleč, so Me zagledali, kako na močno valovitem jezeru prihajam k ladji; toda čeprav so ob podobnem primeru to že doživeli, so se vendarle hudo prestrašili. (Jn 6.19)
15 Ker sem to seveda videl, sem jih Jaz nagovoril in rekel: »Le kaj se vsi tako bojite? Mar ne vidite, da sem Jaz?« (Jn, 6,20)
16 Zdaj so Me učenci hoteli sprejeti na ladjo, ker je bilo do obrežja še daleč; toda ko so to hoteli, glej, je bila ladja v istem trenutku tudi že tesno ob obrežju! (Jn 6,21)
17 Pri novih učencih, ki česa takega še niso doživeli in tudi nikoli videli, je to zbudilo nadvse veliko začudenje. Tudi mornarji so bili vsi iz sebe in so še vedno mislili, da sem nekje umrl in zdaj kot duh vidno potujem naokrog, morda Me je začaral kakšen čarovnik, ali pa sem čarovnik Jaz sam in sem ukazal vodnim duhovom, naj Me nesejo čez jezero. Mornarji so bili namreč Grki, in torej tudi pogani, in seveda niso mogli soditi drugače, saj so vedeli le zelo malo ali celo nič o resničnem, duhovnem judovstvu, zato sem jih tudi pustil v takem prepričanju za pozneje.
18 Mi pa smo se takoj odpravili v nam dobro znano gostišče, kjer sem že ozdravil enega hromega bolnika, ki so ga spustili v sobo Predme skozi odprtino na strehi. Tu so nas lepo sprejeli in tudi takoj kar najbolje postregli.

43. Kruh življenja Jn 6, 22-35

1 Naslednji dan, ko smo po zajtrku odšli ven, da bi se razgledali, smo na obrežju naleteli na veliko množico ljudi, ki so z velikimi težavami ponoči pripluli za nami iz Tiberije. To so bili isti ljudje, ki so prejšnji zvečer stali na drugi strani jezera in seveda videli, da so učenci odpluli sami brez Mene. In ti ljudje so tudi videli, da razen njihovih ladij ni bilo tam nobene druge ladje razen tiste, s katero so odpluli učenci sami, in tudi, da se Jaz ob odhodu nisem vkrcal z njimi v ladjo, temveč so Moji učenci odpluli sami. (Jn 6, 22)

2 Ko smo tako hodili ob obrežju, so priplule še druge ladje, ki so šele zgodaj zjutraj odplule iz Tiberije. Ti (zamudniki) so najprej še odpluli na tisti kraj, se izkrcali in obiskali prostor, kjer so po Moji zahvali jedli kruh, da bi se prepričali, ali sem morda vendarle še tam. (Jn 6,23). Ker pa tam niso našli niti Mene niti učencev, so pohiteli nazaj k ladjam, ki so jih čakale, in ob dobrem vetru odpluli v Kafarnaum; vedeli so namreč, da so učenci odpluli v Kafarnaum. Ko so proti poldnevu prispeli v Kafarnaum, so takoj začeli iskati učence in predvsem Mene, če bi pač le bil tam. (Jn 6, 24)
3 In ko so Me po daljšem iskanju našli, in sicer v shodnici v Kafarnaumu, kot bo pozneje še enkrat omenjeno, in zdaj seveda videli, da sem tudi Jaz očitno moral priti po jezeru, ker bi po dolgi poti po kopnem čez številne hribe in grape pač potreboval več dni za to, da bi prišel v Kafarnaum, so Me (zamudniki) vprašali in rekli: »O rabi (Mojster), kako si le prišel čez jezero?« (Jn 6,25)
4 Jaz pa sem učencem hitro namignil, naj tega nikomur ne povedo, ker sem nameraval tem kraljevskim junakom dati nauk, ki bi bil povsem primeren za ločevanje plev od čiste pšenice.
5 In zato sem (Jaz) rekel vprašujočim: »Resnično resnično, povem vam: Ne iščete Me zato, ker ste videli številna znamenja, ki sem jih naredil, ampak le zato, ker ste na gori lačni jedli kruh in se prav pošteno nasitili! (Jn 6,26) Zato ste Me iz hvaležnosti tudi imenovali velikega preroka in Me nazadnje hoteli celo narediti za svojega kralja, ker ste sami pri sebi mislili: 'Poglej, ta ima dovolj moči zoper naše sovražnike, zaradi katerih moramo predvsem delati, poleg tega pa nam na tak način lahko zmeraj preskrbi kruh, in potem nam ne bo treba več delati!'
6 Jaz pa vam pravim: Hrana ne koristi duhovnemu življenju duše, temveč le minljivemu življenju mesenega telesa. Jaz, kot zdaj tudi Sin človekov, pa vam bom pokazal in dal drugo jed, ki ostane in deluje v duši za večno. Kajti za to Me je zaznamoval in določil Oče v nebesih. (Jn 6,27) In ta jed je v tem, da resnično izpolnjujete Božjo voljo in s tem opravljate tudi Božja dela.«
7 Nato so Mi sprašuj oči rekli: »Povej nam torej, kaj naj storimo, da bomo po Tvoji besedi opravljali Božja dela! (Jn 6, 28) Smo samo ljudje in ne preroki, in lahko živimo le po Mojzesovi postavi.«
8 Jaz sem rekel: »Da, če bi izpolnjevali Mojzesovo postavo, bi Me že zdavnaj spoznali! Toda vi iz strahu pred svetnimi kaznimi s prikritim besom izpolnjujete pravila sveta in zato Me ne spoznate, čeprav sem pred vašimi očmi naredil takšna znamenja, kakršnih ni pred Menoj naredil še noben človek.
9 Zdaj pa vam hočem povedati, kaj bo odslej Božje delo. Božje delo je odslej, da verujete Vame kot v Tistega, ki ga je Bog po prerokih obljubil in Ga zdaj poslal k vam na ta svet!« (Jn 6,29)

10 Zdaj so vsi ostrmeli in rekli: »Kakšna znamenja si poslej še storil poleg tistih, ki smo jih videli? Povej in pokaži nam jih, da jih bomo tudi mi videli in ti potem verjeli, kar si povedalo sebi! Torej, katera druga znamenja si še napravil? (Jn 6,30) Doslej vemo le, da si vsakovrstne bolnike ozdravil in da si nas na gori res čudežno do sitega nahranil z veliko kosov iz malo hlebov. Ampak podobna in še večja znamenja so delali tudi drugi preroki od Mojzesa naprej. Ali niso naši očetje v puščavi, kot je zapisano, jedli mano: 'Kruh iz nebes jim je dal jesti.'?!« (Jn 6,31)
11 Na to sem jim odvrnil (Jaz): »Resnično resnično! Mojzes vam ni dal kruha iz resničnih nebes, ampak le iz zraka, iz vidnega, zemeljskega neba (Jn 6, 32); edinole Moj Oče v resničnih, duhovnih nebesih vam zdaj po Meni daje resnični kruh iz nebes! V Meni je namreč pravi kruh iz nebes, ki daje svetu življenje!« (Jn 6, 33)
12 Oni pa niso razumeli, da sem z resničnim kruhom, ki daje večno življenje duši, razumel in mislil le Svojo besedo in Svoj nauk, ki izvirata iz večno najbolj žive Božje ljubezni in modrosti in sta zato sama življenje in modrost in dajeta duši resnično življenje.
13 Zato so (oni), ker so s tem razumeli le kruh, ki so ga jedli na gori, tudi rekli: »Gospod in Mojster, vselej nam daj tega kruha, in ne bomo zahtevali nič več!« (Jn 6,34)
14 Nato sem rekel (Jaz): »Kaj govorite in kaj zahtevate? Ali niste razumeli, kaj sem rekel? Jaz sam sem resnični kruh življenja! Kdor pride k Meni, gotovo ne bo lačen, in kdor veruje Vame, nikoli ne bo žejen!« (Jn 6, 35)
15 Tedaj so rekli (oni): »Gospod, zdaj smo vendar pri Tebi! In ker od danes zjutraj nismo ničesar zaužili, smo kljub temu lačni in tudi žejni, čeprav verjamemo, da si velik prerok, morda večji od Mojzesa, o katerem ne moremo niti zanesljivo trditi, da je nekoč res obstajal. Mojzesa nismo nikoli videli; Tebe smo videli in Te še vidimo in tako si nam očitno več kakor Mojzes in vsi stari preroki. Toda kljub temu smo zdaj že prav pošteno lačni in žejni. Kako naj torej razumemo Tvojo besedo?
16 Jaz sem skrivaj dejal Janezu: »Vidiš, ali ni bilo resnično tisto, kar sem ti včeraj skrivaj povedal na gori?! Ti ljudje so še povsem na stopnji živali in tako zakrito govorim zato, da bi se jim zdelo povsem nesmiselno in bi se oddaljili od Mene, kajti njihova ura še zdaleč ni prišla.«

44. Gospodovo poslanstvo na zemlji. Gospodova meso in kri (Jn 6, 36-58)

1 Nato sem se (Jaz) spet obrnil k ljudem in rekel: »Toda kaj govorite? Ali sem kdaj rekel, da Me niste videli?! Jaz sam vem, pravim in sem vam tudi rekel, da ste videli Mene in Moja znamenja in kljub temu ne verujete (Jn 6,36), da bo vse, kar Mi daje

Moj Oče v nebesih, prišlo k Meni, in da Jaz tistega, ki pride k Meni, gotovo ne bom zavrgel. (Jn 6,37)
2 Zapomnite si, kar vam povem: Jaz nisem tako kot vi s tega sveta, ampak sem prišel iz nebes, - toda ne zato, da bi tako kot vi spolnjeval Svojo voljo, marveč le voljo Tistega, ki Me je poslal semkaj na ta svet.« (Jn 6,38)
3 Zdaj so (oni) vprašali in rekli: »Kaj je torej volja Tistega, ki te je z nebes poslal k nam na ta svet?«
4 Jaz sem rekel: »Gluhim ušesom je težko pridigati in slepim težko pisati. To pa je volja Očeta, ki Me je poslal: da ne izgubim nič od vsega, kar Mi je dal, marveč da vse to vrnem in obudim v življenje v poslednjih dneh.« (Jn 6,39)
5 Zdaj so nekateri rekli: »Čudno govori ta človek; zdi se nam, da je zmeden.«
6 Drugi pa so rekli: »Govori jasno in izražaj se razumljivo! Kaj je s poslednjimi dnevi?«
7 Jaz sem rekel: »Če Me boste spoznali in Vame verovali, tedaj bo v vaši duši nastal poslednji, resnični dan, v katerem vas bom z oblastjo resnice Svojega nauka obudil. Če pa Vame ne verujete in Me ne spoznate, bo v vaši duši pač težko kdaj nastal poslednji dan.«
8 Znova so se oglasili ljudje: »Povej nam vendar jasno, kaj je volja Tvojega Očeta!«
9 Jaz sem rekel: »Poslušajte torej! Volja Mojega Očeta, ki Me je poslal je, da ima tisti, ki gleda Sina, veruje Vanj in ga spozna kot resničnega Mesija sveta, večno življenje, - in Jaz ga bom obudil poslednje dni! (Jn 6,40) Kaj pa je poslednji dan, sem vam že povedal.«
10 Nato so začeli Judje godrnjati, posebno zato, ker sem rekel: 'Jaz sem kruh življenja, ki je prišel iz nebes.' (Jn 6,41)
11 In (oni) so rekli: »Ali ni to tesar Jezus, sin tesarja Jožefa?! Saj vendar še predobro poznamo njega, njegovega očeta in mater! Kako more torej ta govoriti, daje prišel iz nebes?! (Jn 6,42) Lahko daje dobil iz nebes svoj razum in svoje druge redke lastnosti, ker brez Božjega navdiha ni še nikoli nikjer živel noben velik in slaven mož; toda on sam zase pa ne more pred nami zatajevati, da je prišel k nam iz nebes in to celo kot najresničnejši kruh za večno življenje!«
12 Jaz sem rekel: »O nikar ne godrnjajte med seboj! (Jn 6,43) Povem vam še enkrat: Nihče ne more priti k Meni (Me spoznati), če ga ne pritegne Oče (ljubezen iz Boga in do Boga), ki Me je poslal, in edino Jaz (Moja beseda in Moj nauk) ga bom obudil poslednje dni! (Jn 6,44)
13 Pri prerokih pa je celo zapisano: 'V tistem času pa, ki bo prišel - in je zdaj tu -, bo Bog sam vse poučil!' In prav zato vam zdaj povem: Vsak, kdor se zdaj uči od Očeta (Božje ljubezni) pride k Meni (ta Me bo seveda tudi spoznal). (Jn 6,45)

14 Ne pravim pa, da morda kdo od vas kdaj ni videl Očeta, vendar sem ga edino Jaz, ki sem izšel iz Njega, videl ob vsakem času. (Jn 6,46) Zato vam kljub vašemu godrnjanju povem: Resnično resnično, kdor veruje Vame, že ima v sebi večno življenje (torej Moje popolno obujenje poslednje dni)! (Jn 6,47) In Jaz sam sem resnično kruh življenja! (Jn 6,48)
15 Vaši očetje so res jedli mano v puščavi (čutno me seno življenje) in so pomrli, mnogi od njih celo v svojih dušah. (Jn 6,49) Ta kruh pa, ki ga predstavljam Jaz v samem Sebi, in je resnično prišel iz nebes vse biti in vsega življenja, deluje tako, da nihče, ki ga uživa (nauk z vero sprejme in se po njem ravna), nikdar ne umre. (Jn 6,50)
16 Resnično! Jaz sem prišel iz nebes kot živi kruh! Kdor bo jedel od tega kruha (nauk dejavno sprejel), bo živel vekomaj! In glejte, kruh, ki ga bom dal Jaz, je Moje meso, ki ga bom dal za človeško življenje tega sveta!« (Jn 6,51) (S tem je treba razumeti zunanji, materialni ovoj Moje besede, v kateri prebiva živa, duhovna beseda kot živa kal v svojem mrtvem ovoju.)
17 To je bilo za Jude, ki niso imeli niti najmanjšega pojma o duhovnem pomenu, preveč, in so se začeli resno prepirati med seboj.
18 Nekateri so rekli: »Pustimo ga vendar govoriti, nazadnje bomo že videli, kaj vse se bo še izcimilo!«
19 Manj zmerni pa so dejali: »Ah kaj, saj vendar vidimo in opazimo na prvi pogled, da je ta človek ob pamet! Najprej je bil kruh iz nebes, ki naj bi ga jedli, da bi dosegli večno življenje, zdaj pa celo zahteva, da bi jedli njegovo meso! Norost! Kako nam more ta dati jesti svoje meso? (Jn 6,52) In koliko bi se jih lahko z njegovim mesom nasitilo za večno življenje?! Če je to pogoj za dosego večnega življenja duše, tedaj ga bodo dosegli silno redki!«
20 Jaz sem rekel: »Lahko se prepirate kolikor hočete, in vendar je tako, kot sem vam povedal. In zdaj vam povem še veliko več: Če ne boste jedli mesa Sina človekovega in pili Njegove krvi, ne boste imeli življenja v sebi!« (Jn 6,53) (Kaj pomeni meso, sem pravkar pokazal; kri kot pravi fizični življenjski fluid, ki daje telesu življenje, ga ohranja, hrani in mu daje življenjsko kal za razmnoževanje, je pravo, notranje-življenjsko-duhovno v zunanjem dobesednem pomenu.)
21 Zdaj so se šele nekateri Judje prav razvneli.
22 Nekateri so se začeli pošteno smejati, zmernejši pa so rekli: »Pustite ga vendar, da pove do konca! Kdo ve, kaj vse se bo še iz tega izcimilo! Saj vendar vemo, da je sicer velikokrat govoril prav modro.« In obrnili so se Name in rekli: »Ljubi Mojster, prosimo te, govori razumno! «
23 Jaz sem rekel: »Le kako bi mogel?! Zdaj govorim kot tisti, za katerega ste Me

spoznali na gori; pred vami govorim kot veliki prerok! Pokažite Mi pa preroka, ki bi ljudstvu kdaj govoril drugače! In zato vam še enkrat povem: Kdor je Moje meso in pije Mojo kri, ima večno življenje in Jaz ga bom obudil poslednje dni. (Jn 6,54) Kajti Moje meso je prava jed in Moja kri je prava, oživljajoča pijača. (Jn 6,55)
24 K vsemu temu vam še povem: Kdor je Moje meso in pije Mojo kri, ostane v Meni in Jaz v njem. (Jn 6,56) Kakor je Mene resnično poslal večno živi Oče in Jaz ta čas živim tu po Očetu, tako bo tudi tisti, ki Mene uživa, živel po Meni. (Jn 6,57) In prav to je tisti kruh, ki je prišel, kot sem že prej povedal, iz nebes, in nima takšne lastnosti kot mana v puščavi, ki so jo jedli vaši očetje in so pomrli, kot sem že prej povedal, ampak, kdor bo jedel ta kruh, bo živel vekomaj.« (Jn 6,58)

45. Mnenje ljudstva o Gospodovem govoru Jn 6, 59-64

1 Ker sem to govoril v shodnici v Kafarnaumu (Jn 6,59), je bila seveda poleg Mojih zdaj številnih učencev in poleg velike množice ljudi, ki Mi je sledila iz Jeruzalema, navzoča tudi še množica Judov, in tako je ta nauk, ki ga niso razumeli niti Moji prvi učenci, zbudil veliko neugodne pozornosti in je bil povod številnim razpravam.
2 Nekateri so rekli: »S tem ni mogel misliti mesa in krvi Svojega telesa. «
3 Drugi so spet govorili: »Kaj drugega naj bi bilo mogoče razumeti? Če je modrec in hoče poučevati ljudstvo - povrh vsega še v javni shodnici -, naj govori ljudem tako, da ga lahko razumejo; mi ljudje smo pač samo ljudje, in ne duhovi, in pravi modrec mora dobro vedeti in jasno spoznati, s kakšnimi poslušalci ima opraviti. Toda to je bil vendar tako nesmiseln trd nauk, ki ga resnično noben človeško razumen mož ne more poslušati! (Jn 6,60) Čudili smo se le, kako so ga številni lahko tako dolgo poslušali. Če bi ta nauk podal v indijskem jeziku, bi imeli od njega enako korist!«
4 Zmernejši so se znova oglasili: »To je za zdaj sicer res, toda kljub temu mislimo, da se za tem skriva nekaj povsem drugega in da je tako govoril namenoma, da bi naše duše prisilil k živahnejšemu in globljemu razmišljanju, - in če bi ga prosili za natančnejšo razlago, bi nam jo morda dal?!«
5 Drugi so rekli: »Mar tega nismo storili?! Ko naj bi nam podrobneje razložil, kako naj ga razumemo kot resnični kruh, ki je prišel iz nebes, je prešel celo na Svoje lastno meso in kri, ki naj bi ju jedli in pili, da bi dobili večno življenje! To so ali namerno tako zagonetno dani skrivni nauki, ki naj bi jih nikoli noben človek ne razumel, ali pa si je ta sicer dobri človek tokrat privoščil šalo z nami. Pa naj bo, kakor hoče, tako eno kot drugo ne more biti za nas kaj prida vredno! Kdor pa ima tako zdravo pamet kot mi, naj nam sledi in gre svojo pot!«
6 Nato jih je veliko odšlo iz shodnice, ostali so le še številni učenci in seveda tudi

dvanajst izbranih apostolov; ti so namreč čakali še na podrobnejšo razlago. Toda tudi ti so med seboj godrnjali in govorili: »Vsekakor je nekaj čudnega z Njim! Danes bi lahko z jasnim in človeškemu razumu razumljivim naukom pridobil na tisoče trdnih privržencev Svojega nauka; tako pa si je za dolgo škodoval! Kdo Ga bo odslej še poslušal in Ga prenašal?!«
7 Tudi judovski Grki so govorili med seboj: »To je silen skok in razlika med nauki v Betaniji in med tem tu! Judje, ki so zdaj odšli, so zadevo, kakršna je zdaj, povsem pravilno presodili. Toda morda se bo nekoč pozneje vendar še jasneje izrazil o tem, - zdaj pa so odšli vsi, ki so Ga na gori hoteli narediti za kralja in tako Ga ne bo nič več oviralo, da bi z nami odkrito spregovoril.«
8 Ker pa sem v Sebi seveda vedel, da se nad tem spotika tudi veliko učencev in godrnja med seboj, sem jim (Jaz) rekel: »Kako vam more biti to v spotiko?! (Jn 6,61) Mar nisem enemu Svojih učencev rekel, da ti ljudje še zdaleč niso zreli za notranji sprejem Božjega kraljestva?! Zdaj pa sem vsem dal dobro spodbudo, ki jih bo zelo zaposlila in jih naredila zrelejše za prihodnost. Ljudi si moram vendar najprej pripraviti, da bodo potem sposobni toliko laže sprejeti globlje skrivnosti Božjega kraljestva. Zdaj vas vprašam le, kaj boste rekli potem, ko Me boste kot Sina človekovega, ki sem bil med vami, videli odhajati spet gor, kjer sem bil prej od vekomaj?« (Jn 6,62)
9 Učenci so rekli: »Da, da, vse to je mogoče in gotovo tudi bo; to namreč potrjujejo Tvoja prečudežna znamenja. Toda, da bi morali za pridobitev večnega življenja, Gospod in Mojster, jesti Tvoje meso in piti Tvojo kri, to je nekaj, kar je tako, kot si nam predstavil, že samo po sebi povsem neuresničljivo! Nam vsem je gotovo zelo veliko ,do tega, da bi ušli smrti - in četudi gre za takojšnje življenje duše, ker je telo tako in tako zemlja in prah, ki bo težko še kdaj oživljeno - in če je to uresničljivo le (»Če je to uresničljivo le« je dopolnilo založbe Lorber Verlag) na račun Tvojega telesnega mesa in krvi, ki bi vendar zadoščala le za zelo malo ljudi, se odpovemo tudi večnemu življenju duše in bomo rajši kot pošteni ljudje za večno končati svoje življenje na tej zemlji. Če pa s tem razumeš kaj drugega, bi bilo res prav, da bi nam to natančneje razložil. Ko boš nekoč celo spet odšel gor, od koder si po Svoji izjavi prišel, kje in kako bomo lahko tedaj dobili Tvoje meso in kri? Torej, ta današnji nauk očitno ni nič brez natančnejše razlage! «
10 Jaz sem rekel: »Ali nisem rekel, da je gluhim težko pridigati in slepim težko pisati?! Ali ni samo duh tisti, ki oživlja, meso pa ne koristi nič?! Besede, ki sem vam jih govoril, pa so duh in življenje, ne pa zemeljsko meso in kri. (Jn 6,63)
11 Zdaj pa vam tudi povsem odkrito povem, da je med vami več takih, ki nimajo

nobene vere ali pa je ta zelo šibka, in celo med Mojimi najstarejšimi učenci so še nekateri, za katere že od začetka vem, da so imeli malo vere in da je eden izmed njih celo skopuh, tat in izdajalec!« (Jn 6,64)

46. Preizkušnja za Gospodove učence Jn 6, 65-70

1 To je delovalo kot strela z jasnega, veliko se jih je zaradi tega hudo prestrašila in nekateri so rekli: »Gospod, zakaj nam tega nisi poveda! že zdavnaj prej? Resnično, takšnega nevredneža bi med nami že zdavnaj odkrili in ga za vedno odstranili iz naše srede, če že Ti v Svoji veliki potrpežljivosti nisi hotel sam položiti Svoje roke nanj!«
2 Jaz sem rekel: »Večkrat sem vam že rekel, da ima vse na tem svetu svoj čas in svojo mero. Ob času žetve pa ne bo noben pameten gospodar zbiral čiste pšenice s plevelom vred, ampak edino le čisto pšenično klasje, svojim hlapcem pa bo naročil, naj ves plevel, ki se je tudi bohotil med pšenico, zberejo v snope, ga sežgejo in z njim pognojijo polja.
3 Prav zato sem vam vendar že prej rekel, da resnično nihče ne more priti k Meni, razen če mu je to dano od Očeta (Jn 6,65), ki je ljubezen in življenje in resnica v Sebi tako, kot sem to Jaz od Očeta in enako tudi od Sebe, ker sem Jaz v Očetu in Oče v Meni.
4 Naj nihče od vas ne misli, da je kdo resnično pri Meni že samo zato, ker zdaj hodi z Menoj, posluša Moje besede in občuduje Moja znamenja; ampak samo tisti je resnično pri Meni, ki goji v sebi nadvse čisto ljubezen do Mene, in ki brez vsakega pomisleka brezpogojno veruje, kar učim, in veruje, da sem kot zdaj začasen Sin človekov izšel iz Očeta in sem v duhu eno z Njim.«
5 Tedaj so **učenci**, razen judovskih Grkov in dvanajsterih, rekli: »No, če je pa tako, potem nam naše potepanje z Njim tako in tako nič ne koristi! Trdega in neverjetnega (nauka, op. prev.) ne razumemo in zato tudi ne moremo verjeti. Njega brezmejno čisto ljubiti je tudi težko, ker se zdaj vede do nas resnično tako, da to vzbuja le zelo malo naklonjenosti do Njega. Zato se lepo vrnimo k našemu Mojzesu, kajti ta nam je jasnejši in razumljivejši. Boga ljubiti pa tudi pomeni le izpolnjevati Njegove zapovedi in zato upamo, da bomo nekoč postali blaženi tudi brez vere v te nerazumljive nauke.«
6 Nato so se mnogi umaknili v ozadje in odtlej niso več hodili z Menoj, čeprav so pozneje veliko premišljevali o Mojih besedah. (Jn 6,66) Ker pa nisem nikomur od tistih, ki so odšli, rekel nobene besede, naj bi morda ostal in potrpel, so začeli tudi preostali otožno gledati in niso vedeli, pri čem so, - ali naj tudi oni odidejo ali naj ostanejo.

7 Tedaj sem jim (Jaz) rekel s prijazno vprašujočim glasom: »Ali hočete oditi tudi vi?« (Jn 6,67) Kar zadeva Mene ste prav tako svobodni kot vsak drug človek na tej zemlji.«
8 Tedaj Mi je rekel Simon Peter: »Gospod, kam pa naj zdaj gremo? Saj imaš edino Ti besede življenja, čeprav jih ne moremo takoj razumeti v vsej njihovi globini. (Jn 6,68) Ob pravem času nam jih boš že spet natančneje razložil, ko bomo vrednejši tvoje višje svetlobe kakor smo je zdaj. In poleg tega smo že takoj od začetka verovali in spoznali, da si Ti Kristus in živi Božji Sin in zato Te, o Gospod, ne moremo več zapustiti! (Jn 6,69) Gospod, ne zavrzi nas in potrpi z našimi še vedno velikimi slabostmi!«
9 Jaz sem rekel: »Tako je dobro in prav in tako naj tudi ostane! Toda ker smo pa še v tej javni shodnici v Kafarnaumu, ne morem drugače in vam bom odkril še nekaj. Vi veste, kako sem lani v tej okolici izmed številnih učencev izvolil vas dvanajst, - in glejte, kljub temu je med vami eden, ki je hudič!« (Jn 6,70)

47. Juda Iškarijot. Jn 6, 71

1 Mislil sem seveda Juda Iškarijota, ker sem že od začetka prav dobro spoznal, čigavega duha otrok je bil. (Jn 6,71) Toda kljub temu se je močno navduševal, bil več kot preveč dejaven in je znal dobro govoriti in predstavljati nauk, in tako sem ga tudi zaradi dobre in ne zaradi slabe stvari izvolil za apostola z ostalimi enajsterimi. Ker pa je kot tak s svojo resno vnemo in svojo zgovornostjo opravil več kot v istem času vseh drugih enajst skupaj, si je tudi začel zelo veliko domišljati.
2 Ko pa je potem marsikaj nasprotovalo njegovemu napuhu, je v njem čedalje bolj glodalo skrito sovraštvo. Zato se je iz dneva v dan bolj zapiral vase ter ostro opazoval drugih enajst učencev, da bi pri njih končno le odkril kaj takega, da bi jih lahko potem tožaril Meni. Ker pa se ni zgodilo nič takega, kar bi lahko ohladilo njegovo jezo, je postajal skrivoma čedalje bolj zagrenjen in si je čedalje bolj prizadeval, da bi svoje brate spravil v kakšno zadrego; pogosto je sam pri sebi premišljeval le o pravem sredstvu za to.
3 Bil je skopuški in lakomen človek, ki je sam pogosto z vso zgovornostjo razlagal, da je posedovati denar nekaj nadvse nujnega za zemeljsko življenje, ker naj bi ga vladarji sveta vpeljali prav za olajšanje sicer težavne menjalne trgovine.
4 Nekoč je tudi dejal modremu Natanaelu, s katerim se je še največkrat pogovarjal, da Jaz za zemeljsko življenje očitno ne potrebujem denarja, kar je povsem jasno in zlahka razumljivo; opremljen z oblastjo Božje vsemogočnosti se lahko povsod znajdem brez denarja. Toda ljudje brez te oblasti in sreče, da bi bili Moji učenci, bi

morali za vzdrževanje zemeljskega življenja prav tako nujno imeti denar kot cesar sam, ki z njim plačuje svoje vojake in druge državne uradnike.
5 Natanael mu je sicer zmeraj dokazoval, da je denar kljub temu veliko zlo med ljudmi, čeprav je lahko tako kot vsaka zemeljska dobrina v roki pravičnega človeka tudi podlaga za veliko dobrega. Vendar bo ostal hudo zlo, ker se bo zelo prebudilo poželenje ljudi po njem in bo največkrat vzrok grehov in zločinov vseh vrst, tako v malem kot v velikem.
6 To je naš Juda Iškarijot sicer priznal, kljub temu pa je denar razglasil za nujno zlo, kot naj bi bilo tudi telo nujno zlo za dušo. Če pa duša telo modro uporablja, je telo zanjo tudi tempelj odrešenja, saj edino z njim lahko doseže večno življenje in resnično Božje otroštvo.
7 Tako je znal s svojo zgovornostjo povsod najti tako imenovano pravno zvijačo in težko se je bilo prepirati z njim. Toda s svojimi pravnimi sofizmi (pretkanimi navideznimi dokazi) je prišel tako daleč, da je podobno kot Spartanci in Krečani celo tatvino v stiski predstavljal kot pravično stvar in je Mojzesa obtožil slaboumnosti, ker je vsako tatvino razglasil za goli greh. Ni pa pomislil, da celo dovoljena, celo najnujnejša tatvina ljudi sčasoma zapelje k največji lenobi in nihče ne bi nič več delal in varčeval, saj bi vedel, da bi mu reveži takoj odvzeli vsako zalogo, ki bi jo imel. Če pa bi takšno navado vpeljali med ljudmi kot dovoljeno, kako bi bilo potem z ljubeznijo do bližnjega in kako s spoznanjem Boga?!
8 Natanael je Judu seveda pokazal, da se njegovo opravičevanje tatvine ne sklada z njegovimi nadvse ekonomskimi prizadevanji in bi vsaka dovoljena tatvina uničila še tako pravično varčnost. Toda že spet je nastopil s svojo zahrbtno zvitostjo in tako z njim ni bilo mogoče opraviti prav nič. Le tedaj, ko sem ga Jaz opozoril, je za nekaj časa odstopil od svojih zamisli in se skrivaj predal boljšim mislim. Zato sem mu v shodnici zadal še ta udarec, ki ga je sam seveda razumel, čeprav so drugi učenci le ugibali, niso pa mogli s prstom določno pokazati nanj, ker prav tega tudi Jaz nisem hotel, čeprav sem vedel, kaj vse bo še storil; kajti za njegov padec je morala biti tudi njegova mera polna in nazadnje se je moral sam v sebi živo prepričati, da so bili vsi njegovi nameni za ravnanje na zemlji skrajno hudobni, zastraševalni zgled za vse ljudi, sicer se tudi njegova duša ne bi mogla poboljšati v onstranstvu.
9 Značilnosti tega učenca sem tu navedel zato, da bi bolj spoznali razlog, zakaj sem ga tokrat imenoval 'hudič'; kajti njemu je bilo skrivaj tudi najmanj prav, da sem imel v shodnici takšen govor, nad katerim so se mnogi pohujšali in se zato oddaljili od Mene; z njimi je namreč skrivaj sam zase že na vse mogoče načine špekuliral in se zato tudi na tiho najbolj jezil. Zaupno je celo Natanaelu pripomnil, da sem se v Petrovi hiši zelo

ostro izrazil o zlu pohujšanja, zdaj pa sem sam do roba zdrave pameti pohujšal tisoče, in kako naj bi se to ujemalo z Mojim naukom?
10 Natanael je seveda rekel, da sem tedaj govoril predvsem o zlem pohujšanju majhnih otrok.
11 Toda naš sofist je znal odgovoriti tudi na to in ko sem okrog četrte ure popoldne z učenci zapustil shodnica in se spet vrnil v naše dobro gostišče, Juda Iškarijot ni šel z nami, ampak se je zatekel v mesto k nekaterim znancem, kjer so veliko govorili o Mojem nerazumljenem govoru. Toda tam se je spet izkazal kot Moj učenec in dober govornik in jim je z najrazličnejšimi govorniškimi zvijačami naredil Moj govor znosnejši, četudi ne v pravi luči. Sedem dni ga nismo videli, v tem času pa smo se zadrževali v Kafarnaumu in okolici. Toda potem je spet prišel k nam.

Jakob Lorber
Janezov veliki evangelij
knjiga 6